

stille til Udvalget, om man ikke der ogsaa kunde faae en udtrykkelig Bestemmelse ind om, at uanset, at Loven af 11te Februar 1863 ikke var traadt i Kraft, kunde dog § 16 af denne Lov — naturligviis med Indenrigsministerens Sanction — komme til Anvendelse. Jeg troer, at denne Bestemmelse passende vilde kunne staae der, men jeg skal iøvrigt aldeles henstille til Udvalget og Ministeren, om Bestemmelsen bedre kan tilføres paa et andet Sted i Loven. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 35 angaaer, troer jeg rigtignok, at man, som den høitærede Minister har ytret, meget godt kan nøies med Bestemmelsen i § 30, hvorefter det i Vedtægten skal bestemmes, hvilke Regler der skulle følges med Hensyn til Vigningen af Skat paa Formue og Veilighed. Jeg troer ikke, at det er heldigt at sige, at der skal opstilles en Skatteindtægt; det er mig bitterligt, at man i mange Communer har valgt en anden Maade, idet man ligner i Portioner. Jeg skal imidlertid erkjende, at det kunde være ønskeligt at faae Ensartethed i den Henseende, og dertil vilde Udvalgets Forslag jo ganske vist bidrage; men iøvrigt troer jeg dog, at man meget godt kan overlade saadanne Bestemmelser til Vedtægten. — Ved Endringsforslaget under Nr. 36 foreslaaer Udvalget, at Antallet af Vigningscommissions Medlemmer skal være det samme som hidtil, nemlig indtil 15. Det tiltræder jeg aldeles. Jeg troer ikke, at den høitærede Indenrigsminister har Ret, naar han troer, at man vil kunne nøies med 11. Det er vist, at i de større Communer tager Vigningscommissionen alle de Kræfter i Beslag, den kan faae, og jeg troer, at 15 under ingen Omstændigheder vil være for mange. Jeg vil saaledes bestemt tilraade, at følge Udvalget i dette Tilfælde. — Under Nr. 48 foreslaaer Udvalget en ny Paragraph om, at Byraadet er pligtigt at tilvejebringe Oplysninger om Folketal, Kvæghold og andre Forhold i Communen. Det kan jeg naturligviis ikke have Noget imod. Jeg bemærker blot, at denne nye Paragraph er ligefrem taget af Landcommunalloven, men at der i Landcommunalloven findes en anden Paragraph, som det undrer mig, at Udvalget ikke tillige har optaget. Ved den optagne Pa-

ragraph paalægges der Communerne en Byrde, medens der ved § 32 i Loven om Landcommunernes Styrelse tilstaaes Communerne en Lettelse, som jeg troer ogsaa kunde tilkomme Kjøbstæderne. Den nævnte Paragraph siger: „Sogneraadet er bemyndiget til uden Auctionsdirectorens Mellemkomst at afholde offentlige Licitationer over Udførelsen af Veiarbejder, Reparationer af Stoler og Fattighuse, Underholdning af Districts- og Foderheste og Anskaffelse af Naturalhjælper til Communens Brug.“ Jeg troer det vilde være heldigt, om en saadan Bestemmelse ogsaa blev givet for Kjøbstædernes Vedkommende. Der afholdes adskillige Licitationer af den Slags i Kjøbstæderne, og navnlig er jeg bleven gjort opmærksom paa en Licitation, som er forbunden med temmelig betydelige Omkostninger, nemlig Licitationen i Anledning af den ordinaire Indquartering. For at Quartererne kunne blive tilvejebragte paa en saa billig Maade som muligt for Statskassen og for Communen, bliver Indquarteringen i Reglen bortliciteret, men de dermed forbundne Omkostninger ere imidlertid i enkelte Communer temmelig betydelige, og kunne endog naae op til henved et Par hundrede Rigsdaler. Jeg troer, at det er ubilligt at paabyrde Kjøbstadscommunerne denne Udgift, og da Indquarteringen absolut maa kunne stilles lige med de Naturalbyrder, som omtales i § 32 af Landcommunalloven, finder jeg, at en saadan Paragraph ogsaa burde optages i Kjøbstadscommunalloven. Det er mig vel bekendt, at man med Hensyn til Licitationer til Fattigvæsenet har nogen Moderation, men jeg troer, at, naar det kan tilstedes Landcommunerne at afholde dem uden Auctionsdirectorens Mellemkomst, altsaa uden nogen Afgiftserlæggelse, maatte det Samme vel ogsaa kunne tilstedes Kjøbstadscommunerne. Det er ikke, og kan naturligviis ikke være min Hensigt, at ville gjøre Indgreb i de Embedsmænds Indtægter, der endnu ikke ere satte paa fast Gage, saa det er en Selvfølge, at, dersom det ærede Thing vil vedtage en saadan ny Paragraph, kunde den kun gennemføres i de Communer, hvor Embedsmændene ere satte paa fast Gage, eller efterhaanden som Saadant steer.